

például bármennyire is szimpatikus megoldás, dogmatikailag fájdalmasan téves megoldás.

A példasorozatból különösképen egyet ragadok ki, melyet dr. ifj. N. D. a Pp. 82. §-ával kapcsolatban hoz fel (361. o.): „Ezen eljárásokban — az ú. n. Prätendenten Streit — a bírónak egyenesen a felett kell döntenie: kit illet a követelés, ki a követelés tulajdonosa(!)...” Ugyan miért? A bíró egyáltalán nem ezt dönti el, hanem azt, hogy alperessel ki áll jogviszonyban a főbeavatkozó vagy a felperes, a tulajdon kérdését ide nem lehet beiktatni. Ezek szerint ha normál perben a bíróság a felperest jogviszony hiánya miatt keresetével elutasítja, ugyancsak „egyenesen afelett kell döntenie”, ki a követelés tulajdonosa, hiszen a két eset között kvalitatív különbség nincs, mert az utóbbi esetben azt állapítaná meg a bíró, hogy felperes nem „tulajdonosa” a követelésnek és ezen logikával továbbhaladva, állíthatnánk azt is, hogy bármely perben ha alperes a jogviszony hiányával védekezik, marasztaló ítélet esetén a bíró ugyancsak „egyenesen afelett dönt, kit illet a követelés... tulajdonjoga”, ami azonban éppoly kevésbé áll fenn ez esetben, mint amily kevésbé indokolt a tulajdonjog kérdésének felvetése a Pp. 82. §-ával kapcsolatban.

Dr. Ehrnthal Aladár.

Megjegyzések Dr. Ehrnthal Aladár hozzászólására. Dr. Ehrnthal téved abban, hogy csak a pénzkötelmi követeléseket állítom szembe a tulajdonosnak tárgyi értelemben vett tulajdonával. Tévedése kétirányú, mert nemcsak a pénzkötelemből eredő követelésekről, hanem általában a követelésről értekeztem és a követelést nem a tulajdonnal állítottam szembe, hanem azt vitattam, hogy a hitelező és a követelése közötti viszony *ugyanaz*, mint a tulajdonos és annak dolga közötti viszony, ennél fogva a tulajdonjog szabályai megfelelő változtatásokkal arra a viszonyra is alkalmazandók, amelyben a hitelező a maga követeléséhez áll. De téved a cikkíró úr abban is, amikor a követelést a követelés tárgyával, avagy a szolgáltatás tárgyával azonosítja. Egész más fogalom a követelés és egész más a szolgáltatás tárgya. Dogmatikai fejtegetések helyett utalok a M. M. T. 945. §-ára és a Kötelmi jog második címének második fejezetére, mely a szolgáltatás tárgyát részletesen szabályozza.

Rossz példa a sztrájkoló munkásnak esete is, mert a tulajdonvédelmi intézkedésekre (pl. actio negatoria), nem a munkaadó és a sztrájkoló munkás közötti viszonylatban, hanem abban az esetben lenne szükség, ha egy harmadik személy a munkaadónak a sztrájkoló munkással szemben akár a munka teljesítésére, akár kártérítésre irányuló követelését sértené vagy veszélyeztetné.

Nem meggyőzőek Dr. Ehrnthalnak a Pp. 82. §-ával kap-

csolatban tett észrevételei sem. Ha ugyanis a bíró megállapítja, hogy az alperes kívül van jogviszonyban, ezzel egyuttal a főbeavatkozó és a felperes közötti vonatkozásban eldöntötte azt a kérdést is, hogy ki a követelésnek a tulajdonosa. A főbeavatkozási pereknél a bírónak mindig kettős feladata van: először azt vizsgálni, hogy fennáll-e a követelés az alperessel szemben, másodsor, hogy a felperes és a főbeavatkozó közül melyiket illeti a fennálló követelés, tehát a két utóbbi közül ki a követelés tulajdonosa. Ha az alperes az ú. n. „normálperben” azzal védekezik, hogy a felperessel nincsen jogviszonyban, (lásd: Dr. Beck Salamon cikkét: „Nem vagyok jogviszonyban.” P. J. 1926. év, 158. oldal) és a bíróság ezt meg is állapítja, akkor ebben az ítéleti döntésben természetesen egyúttal az is bennfoglaltatik, hogy a követelésnek felperes nem tulajdonosa akár azért, mert az mást illet, (más a tulajdonos), akár azért, mert a követelés nem is áll fenn és így felperes vélt tulajdonának hiányzik a tárgya.

Egyébként ha el is ismerjük a tulajdonjogot a követelésen, ez semmiképpen sem fog a kötelmi és a dologi jog összezavarására vezetni, mert szerény véleményem szerint az, hogy a hitelezőnek a maga követelésén tulajdonjoga van-e, tisztára dologi jogi kérdés.

Ifj. Dr. Nagy Dezső.

A bérbeadó perreutasítása 400 pengőn aluli bérkövetelésnél. Mi a joghelyzet akkor, ha a bérbeadó meg nem ítelt és a végrehajtatók által kifogásolt követelése 400 pengőn alul van? Bár a budapesti kir. törvényszéknek, mint felfolyamodási bíróságnak 21. Pf. 16.422/1931. számú végzése (közölve a „Jogesetek a Jt. és Te. köréből” c. folyóirat I. évf. 186. oldalán) a fizetési meghagyásos eljárást egyenlősíti a bérkövetelés érvényesítése szempontjából a perrel a vht. 119. §-a szempontjából, mégis — még az illetékes bírósági referensek körében is — akad ellenkező vélemény. Az kétségtelen, hogy a Te. törvényszerkesztési technikája nem volt szerencsés: ahelyett, hogy általános szabályként kimondotta volna, hogy a perreutasítás, vagy a jogszabályok által kötelezővé tett perindítás bármely esetében a fizetési meghagyásos eljárás egyenlő hatású a perrel olyankor, midőn pert nem lehet indítani, hanem csak fizetési meghagyásos eljárást, ezt az elvet csak két esetre mondotta ki, a 84. és 86. §-okban, a biztosítási végrehajtással és zárlattal összefüggő perek megindítására, írott szóval azonban nem döntötte el a lehetséges többi eseteket. A törvény indokolása az analogia legisnek, nem pedig az argumentum a contrarionak ad alapot. Az adott esetre nézve az ellenkező álláspont védelmezői a végrehajtatók